

שארית יעקב

ביטאון

יצא לאור על ידי מרכז מוסדות נדבורנה ביתר בארה"ק | בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנה ט' | גיליון ת"ח | פרשת דברים תש"פ

יציאת השבת	כניסת שבת	ביתר - ירושלים
20:58	19:06	ת"א - בני ברק
20:27	19:23	לונדון
22:14	20:40	ניו יורק
21:32	19:58	הזמנים לפי שיטת ר"ת

"מן הבאר הוא" דא"ח מכ"ק מרן אדמו"ר זצוקללה"ה

סיבת היות משה רבינו כבד פה וכבד לשון, לפני קבלת התורה, ולא הספיקו מעשיו הטובים להרפא רפואה שלימה, כי הוראה לדורות היא, שאין העיקר צחות הלשון וכו', אלא דברי אמת הנובעים מפנימיות הנפש.

כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע

השפעתו של רעיא מהימנא

ישקו העדרים

את עצם מעלתה של התורה הקדושה שבכוחה לרפאות את הלשון, כמו שבכחה הרב והעצום לרפאות את כל גופו ונפשו של ההוגה בה עד סוף כל הדורות.

וכראיה לדבריו הקדושים, הביא רבינו זי"ע מדרש מפורש, המגלה את היסוד הזה, שכח הדיבור של משה רבינו ע"ה, לא היה בגין הלשון צחה ושפתי חלקות, אלא על ידי שניכרים היו שהם דברי אמת, ואלו הם דבריהם המפורשים של חכמינו, זכרונם לברכה במדרשם הטוב (דב"י ג.ס.ג.) "דבר אחר, אלה הדברים, זה שאמר הכתוב: מוכיח אדם אחרי חן ימצא ממחליק לשון. ר' פנחס בשם ר' חמא בר חנינא אמר מוכיח זה משה, אדם אלו ישראל שנא' ואתן צאני צאן מרעייתי אדם אתם וכו' אחרי חן ימצא זה משה וכו' ממחליק לשון זה בלעם שהחליק בנבואותיו" וכו'. והיינו שדבריו של משה רבינו מצאו חן אצל כל שומעם אף כשהיה ערל שפתיים, יותר מהחלקת לשונו של בלעם. כי דבריו של משה היו מפנימיות לבבו הטהור, אבל בלעם הרשע אף כאשר עמד ובירך את ישראל היה זה מן השפה ולחוץ, כדי להחניף בכך לישראל, ולכן אף כשהיו דבריו של בלעם נאמרים בלשון חלקה ובמליצות נאות לא נשאו חן.

ומכאן מוסר למוכיחים בעם, שידעו שהדברים הנאמרים אינם מתקבלים על לב השומעים לפי ערך צחות לשונו של המדבר, אלא לפי ערך מעשיו, ורק על ידי שהמוכיח מופשט מהבלי העולם הזה, אז נכנסים דבריו ומשפיעים על לב השומעים.

דעתו לאמת גמורה משום צחות לשונו, לכן עשה הקדוש ברוך הוא שיהיה משה רבינו כבד פה וכבד לשון, ודווקא על ידי זה יכירו וידעו כולם שזה שנתקבלו דבריו, היה אך ורק מסיבת היות הדברים דברי אמת ורק הודות לכך נמשכו אחריו בני ישראל ודבקו בו. ואף שבוודאי כנזכר לעיל היה ראוי משה לריפוי הפה ולצחות לשון בזכות עצמו, אך מסיבה זאת לא התרפא קודם לקבלת התורה, כדי שיכירו וידעו כולם כי דבר אמת בפיו וכי שליח הבורא יתברך הוא.

אך כשהגיע העת שיקבלו בני ישראל את התורה הקדושה, חפץ היה הקדוש ברוך הוא להוכיח ולהודיע את רוב גודל מעלת כח התורה הקדושה ושכל בר ישראל קשור בנפשו לתורה הקדושה, כמו שמובא ראשי התבות של "ישראל" - 'יש ש"שים א'ותיות ל'תורה, (עי' חסד לאברהם מעין ב' נהר י"א), היינו שהתורה הקדושה מכוונת כנגד שישים ריבוא נשמות ישראל, וכיון שכך, נמצא, שכשאדם מקבל על עצמו את עול התורה הקדושה, הרי הוא מתקשר בה בחלק השייך לו, ובכך זה זוכה האדם לרפואה שלימה ברוחניות ובגשמיות.

ומשום כך היה משה רבינו ערל שפתיים וכבד פה עד למות תורה, שאף שבוודאי היה ראוי בזכות עצמו לרפואה שלימה, אך היתה סיבה מוצדקת לערלות שפתי - להוכיח ולהראות בזה שהוא שליח הבורא יתברך, דבר זה היה נחוץ ביותר להודיע ולהורות לכל הדורות העתידיים לבוא. וכשיזכה כבר משה רבינו לקבל את התורה, היתה סיבה מלפניו יתברך לרפאותו, ולהוכיח בכך

"אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן". מובא במדרש (דב"י א. א.) "אמר הקדוש ברוך הוא, ראה לשונה של תורה מה חביבה שמרפא את הלשון וכו', הרי משה עד שלא זכה לתורה כתיב בו: "לא איש דברים אנכי", כיון שזכה לתורה נתרפא לשונו והתחיל לדבר דברים, מניין? ממה שקרינו בענין אלה הדברים אשר דבר משה".

על דברי המדרש הללו, העיר כ"ק רבינו ה'באר יעקב' זי"ע, הלא הדבר דורש הבהרה, כי הרי משה רבינו זכה להיות שליח הבורא יתברך להוריד את התורה לעם ישראל והוא זה שעמד בין השם יתברך לבין בני ישראל, זוכה למדרגה עילאית ביותר שעוד לא זכה לה שום ילוד אשה! - כמו שמובא בפסוק: "פה אל פה אדבר בו במראה ולא בחידת" (במדבר יב. ח). ומדוע אם כן זכה לכך רק על ידי קבלת התורה!?, היה לכאורה מן הראוי שעוד לפני קבלת התורה יזכה לרפואה שלימה בלשונו בזכויות עצמו?!

ומכאן זאת רבינו זי"ע, על פי הביאור של 'דרשות הר"ן' (דשה ה') שביאר את סיבת היות משה רבינו ערל פה, משום שחפץ הקדוש ברוך הוא לשלוח את משה רבינו - מושיען של ישראל - להוציא את בני ישראל ממצרים, ולמען לא יסברו ההמוני שסיבת הימשכותם של בני ישראל אחרי משה רבינו ודבקותם בו היא משום צחות הלשון, כי דבר זה ידוע שמי שהוא בעל דברים ולשונו צחה יכול למשוך אליו אנשים רבים למאות ולאלפים, ובצחות לשונו יכול גם להטות את ההמוני מדבר אמת לשקר גמור ויקבלו

דברות קודש

מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ליל שבת קודש פרשת דברים - שבת הזון - תשע"ד

השכינה... והריסת יסודות מקדשינו, ושריפת היכלנו, ואנו יוצאים בגולה, הלא במר נבכה, ובכי רב נעורר, זעקת שבר; ע"כ. היינו, דבל יעלה על לב האדם לחשוב מחשבות, אבותינו חטאו, ואנו סובלים סבלם? הרי כי בחטא באה עלינו כל הצרה הזאת, ומה עלינו תלונות ה' ? אלא דעל כך חובותינו, להבין ולהשכיל, כי עת צרה היא ליעקב כבר מקדמת דנא, והשתתפותינו עתה באבל המקדש, היא כאילו שנחרבה בימינו, כדאיאת בירושלמי (יומא א, א) כל דור שאינו נבנה בימיו, מעלה עליו כאילו הוא החרבו. ולכך התאבלותינו מהווה גרמא לקירוב הגאולה.

איתא באור החיים הק' עה"פ (ויקרא כו, לא) ונתתי את עריכם חרבה, והשימותי את מקדשיכם. וז"ל: פ"י השראת הטומאה ושימת שכונתה בבית המקדש, כי הקליפה תקרא שממוון, וכבר הודיעו המקובלים, כי שם הרגיעה שְׁדָה, וְגָלָל ס"מ דורכת על בית ה', אשר על זה יקראו לבם, ותערוג נפש כל חי למול בעל הברה, ע"כ. הרי שמעבר החוסר בהשראת השכינה במקומה הראויה לה, נתפסים תחתיה החיצוניים, ושולטים בה ללא קְצָרִים, ועל זאת ידוה כל לבב, בראותינו שועלים הלכו בה, ונעלם עוזה ותפארתה מידי אלוהינו ח"ו, וכך מצינו בחז"ל (שבת כג.) דרש רב נתן בר מניומי משמיה דרב תנחום, מאי דכתיב (בראשית לו, כד) והבור רק אין בו מים, ממשמע שנאמר והבור רק, איני יודע שאין בו מים, אלא מה ת"ל, אין בו מים, מים אין בו אבל נחשים ועקרבים יש בו. ר"ל, דזהו דרכם הנלוזה של החיצונים, שבמקום שנעלמת כוחות הקדושה, אזי מיד אורבת לה שם כוחות הסט"א, כדי לינוק מאותו מקור הקדושה, ושם הם נאחזין ונתפסים, עד אשר תחזור מקומה, למקורה וקדושתה האמיתית, וע"י פעולותינו להחזרת השכינה והקדושה למקור הולדתה, כלה גרש יגרש את החושך, ויקהה את כוחותיה השליליים, וזאת גלה דעתינו, שבוא יבוא ברינה במהרה גאולתנו, וזיריח ה' עלינו את אורו של משיח צדקינו, כפי אשר כתב לנו הנשר הגדול בעל הרמב"ם ב"ג עיקרי אמונתנו, אני מאמין באמונה שלימה בביאת המשיח, ואע"פ שיתמהמה עם כל זה אחכה לו בכל שיבוא, שאין אנו מתייאשים כלל מביאתו המתמהמה, אלא, **עינינו ותפלולתנו נשואות לשמים, ותקותינו איתנה, דהוא יגאל אותנו בקרוב, ויקבץ נדחינו מארבע כנפות הארץ, ויכונן בית חיינו ותשיב במהרה שכינתו לתוכינו, בביאת משיחנו וגואלינו, אמן.**

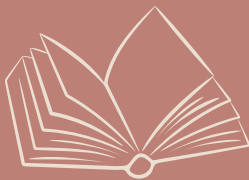
אחריו כל היום, וכל מחשבות לבו תשוטטנה רצוא ושוב, לעשות כל המעשים אשר ביכלתו, להשקיט רעבונו ותשוקתו אליו, ולפי"ז יובן הנמשל, דכלל ישראל הנמצאים עתה בגלות ובשביה, יודעים להשכיל ולהאמין באמונה שלימה, כי אין זה מקומם האמיתי והנצחי, ועוד חזונם תשיגם לפורקנם, מן קדם אבוהון דבשמיא, ולכן, כשהגלות היא דבר חולף, אזי לבם של ישראל מוצפת בגעגועים, ועינינו מצפים ומייחלות בכליון עיניים, לחזות בנועם ה' ובזיו הדרו, כפי אשר היטיב נעים זמירות ישראל לתאר כל זאת במשליו המתוקים (תהלים מג) כאיל תערוג על אפיקי מים, כן נפשי תערוג אליך אלוהים, שנשמתו של אדם עורגת וכוספת לשוב לכור מחצבתה תמה ונקיה וברה כחמה, ואולי לכך נתכוין ישעיה הנביא בנביאתו, דבתחילה פתח בחזון ישעיהו וגו' ולבסוף סיים בפס' ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה, לומר לך, שאעפ"י שדורו היה דור שהפנה עורף להקב"ה, מ"מ, עדיין לא כבה נרם לעולם ועד, סיון שחזונו היה שלבסוף תפדה עיר ציון, ע"י שיחזרו ישראל למוטב, ויזכו לגאולה שלימה, וכל זמן שפרידת ה' מעמו, היא לא נצחית, אזי הגעגועים עוד יתרבו לאין ערוך ולאין שיעור, עד שנזכה שיקויים בנו את מה שהבטיחנו אנשי כנה"ג כאשר התקינו לומר בתפילת נחם, כי אתה ה' באש הצתה, ובאש אתה עתיד לבנותה. שאמנם, שרף ה' את היכלו, מ"מ, מובטחים אנו, שהקב"ה יעמיד לנו במהרה מקדש של אש לנצח נצחים.

וממילא, בשבת קודש הדין, שבו אנו מפטירין הפטורת חזון ישעיהו וגו', עלינו להציף את געגועי לבנו להמקום ב"ה, ולצפות לישועת ה' ולישועת עמו במלוא עוזה, ועי"כ ניטול חלק נכבד בקירוב הגאולה ובהקמת בית מקדשינו ותפארתנו, וכפי שהארכנו כבר (ליל שב"ק פ"ד מסעי תשע"ד) בדבריו הנלהבים של הרה"ק בעל החתם סופר ז"ע, שהכמיהה והציפיה לישועה, היא עיקר כל העיקרים של קירוב גאולתנו לבניית בנין בית מקדשינו, ונוסיף עתה לצטט מדרשותיו הק' של הרה"ק הנ"ל, וז"ל: ...רע ומר הוא חורבן בית אלוקינו ושממות מקדשו, וכבר מלתינו אמורה, כי בכל דור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא מירושלים... וע"ז ודאי ראוי לבכות מאין הפוגות. ובמקום אחר הוא אומר, ...דהרי בליל פסח מצוה לשמוח כאילו אותנו הוציא משם, לעומת זה תהיה אבילות יציאתנו מירושלים כאילו אותנו הוציא משם, וכאילו עינינו רואות הריגות חסידיו ופיזור בנינו וגלות

איתא בטור בשם הפסיקתא (שליח או"ח סי' תכה) וז"ל: מבראשית עד שבעה עשר בתמוז, מפטירין מענין הפרשיות דומה בדומה, ומשם ואילך לפי הזמן ולפי המאורע, תלתא דפורענותא, ושבע דנחמתא, ותרתי דתיובתא. תלתא דפורענותא - דש"ח, דברי ירמיהו וגו' - לפי פניחס, שמעו דבר ה' וגו' - לראשי המטות, חזון וגו' - (ישעיהו א - ב) לאלה הדברים בשבת שלפני ט"ב, ע"כ. וביאר הרה"ק בעל אוהב ישראל מאפסא ז"ע. וז"ל: י"ל, אשר שבת חזון הוא יותר גדול במעלה מכל שבתות השנה, ע"ד שנשאלתי פעם א', לבאר המדרש דאיתא שם, לא היה יום מועד לישראל, כיום שנחרב ביהמ"ק, ע"כ, י"ל בזה ע"ד משארז"ל חייב אדם לפקוד וכו' בשעה שיוצא לדרך, והמשכיל יבין, עכ"ל. היינו, דשבת קודש הדין, הוא הגבוהה ביותר מכל השנה, מפני שבו מחוייב מלכו של עולם, לפקוד את צאן מרעיתו טרם הפרדו מהם...

ובקוצר שכלינו נבוא להרחיב מעט בדרכיו הק' והנשגבים, עד היכן שידינו יד כהה מתיגעת. דהנה, בעוה"ר והגדולים, נצטוינו עדיין לעת עתה כמש, להיות עושים את יום המר והנמרה יום ט' באב - כיום שהוכרז בקרב כל ישראל - כימי חורבנם של ב' בתי מקדשינו ותפארתנו, דמחמת חרון אף גדול ונורא, שפך הקב"ה חמותו על עצי ואבני ביהמ"ק, ומטבע דרכי האנשים, שכשהאדם נפרד מחבירו, אזי מתרבים געגועיו עד למאוד, אולם, קיימת ב' מיני פרידות בעולם, וההבדל גדול מביניהם, האופן הראשון הוא, והוא עפ"י משל, דכשאדם נפטר מן העולם ונפרד לנצח מכל מוקיריו או הקרובים ללב, אזי על אף שאין לתאר אפס קצהו מגודל הקושי שבכך, מ"מ כבר הורונו לנו חז"ל גבי יעקב אבינו ויוסף הצדיק (ב"ר פ"ד, ט"א) ...מתנחמים על המתים ואין מתנחמים על החיים, ופי' ה"עץ יוסף" שם, וז"ל: **לפי שנתייאשו מהם וידעו שאין תועלת בדאגה, אבל על החיים שלא יתיאשו מבקשתם, לא יתנחמו, כי הזכרון מהם לתועלת שישתדלו בבקשתו**, ע"כ. וכן איתא ברש"י הק' (בראשית לו, לה) גזירה שישתכח המת מן הלב, הרי, שאעפ"י שאין לך דבר קשה ביותר מפטירתו של אדם, מ"מ הקב"ה ברוב רחמיו וחסדיו, הטביע בנו תכונת נפשית זו, שבמרוצת הזמן יחלשו געגועיו וזכרונו יתאדה מכך, כיון שמבלעדה לא היה האדם יכול לשרוד עלי אדמות, משא"כ האופן השני שהיא הקשה מביניהם, והיא, הפרידה הזמנית, התלויה לזמן קצוב וכד', כגון, שהאב נפרד מבנו אהובו, או אדם שנפשו קשורה בנפש אהבו, וכד', אזי לא תחדל נפשו ונשמתו מלתור

הלכות לתשעת הימים

לאור בקשת הציבור להביא מדי פעם פסקי הלכות הנוגעים למעשה
אנו מביאים בזה פסקי הלכות של חלק מהדינים הנוהגים בתשעת הימים.

איסור רחיצה

אפי' בצונן, אבל פניו ידיו ורגליו מותר בצונן.

ובערב שבת מותר ראשו, פניו, ידיו ורגליו אפי' בחמין (שם ס"ק צ"ז)

המחבר (או"ח סי' תקנ"א סט"ז) פוסק שאיסור רחיצה חל רק בשבוע שחל
בו תשעה באב ואנו נוהגים כמו שפסק הרמ"א שלא לרחוץ מר"ח
ואילך, אפי' בצונן. ומביא המשנ"ב (ס"ק צ"ד) שדוקא כל גופו אסור

רחיצה למי שמזיע הרבה

ומסיים המשנ"ב שעל כל פנים מי שאינו איסטניס יש מקום להחמיר
שלא לרחוץ בשביל העברת הזיעה. ועפ"י זה איתא בפוסקים שכ"ש
בתשעת הימים יש מקום להקל במקומות שההבל והחום מרובה
להתרחץ למי שמזיע הרבה. ואם יש צורך יכול להשתמש גם בסבון
וכדו', אך רק במים צוננים או פושרים ולא בחמין, וגם שיהא בצנעה.

בהלכות יו"כ (סימן תרי"ג סעיף א') פוסק המחבר ש'אם היו ידיו או רגליו
או שאר גופו מלוכלכים בטיט או בצואה או שוטף דם מחוטמו, מותר
לרחצם שלא אסרו אלא רחיצה של תענוג'. ובמשנ"ב שם (ס"ב)
מביא שלמדו מזה הפוסקים שכל האיסור רחיצה הוא דווקא רחיצה
של תענוג, אבל מי שמזיע הרבה ורוחץ כדי להעביר הזיעה מותר.

רחיצה לקטנים

דהיינו רבתייהו. ומעל גיל שלוש, אם מזיעים הרבה או שנתלכלכו,
אפשר להקל לכתחילה. ולמעשה, עד שבוע שחל בו, יש עוד
מקום לקולא על פי הח"י אדם המובא במשנ"ב (ס"ק פ"ה) לגבי כבוס,
שלצורך קטנים אין להחמיר אף לפי מנהגנו אלא בשבת זו. ומזה
אפשר ללמוד גם לגבי רחיצה להקל לקטנים עד שבוע שחל בו.

במשנ"ב (ס"ק צ"ג) 'וכן בקטנים שיש להם חטטים בראשן נוהגין
לרחצן בראשן, ע"כ.

ואיתא בפוסקים, שכמו כן אם נתלכלך גופם מותר להם להתרחץ
להוריד הליכלוך והזיעה, ועד גיל שנתיים שלוש מותר לרחצם,

כיבוס

של אלו משום שמחה. ונחלקו בזה הפוסקים עד איזה גיל נחשב
לקטן לענין זה. הסמ"ג סובר שזה עד גיל בר מצוה, ויש חולקין עליו
וסוברים שעד גיל חינוך [כבן שש]. ולכן, עד גיל שש ניתן להקל
לכבס לקטנים. מעל גיל שש, עד שבוע שחל בו אפשר להקל לצורך
עפ"י הח"י אדם הנ"ל שהתירו לקטנים עד שבוע שחל בו, ובשבוע
שחל בו יש להקל רק לצורך גדול.

אסור לכבס למנהגינו מר"ח ואילך. וגם באופנים המותרים אין
להוסיף למכונה בגדים שאין להם היתר.

לגבי קטנים, איתא ברמ"א (סי"ד) ש'בגדים המלפפים בהם הקטנים
לגמרי וכו' הני ודאי משרא שרי, ואפילו בבגדי שאר הקטנים נוהגים
להקל'. והטעם מבואר במשנ"ב (ס"ק פ"ד), משום שאין בכיבוסן

לבישת בגדים מכובסים

מה שצריך להכין זה דוקא בגדים עליונים אבל בגד תחתון במקומות
החמים שמזיעים הרבה אפשר להקל.

ולגבי קטנים אפשר להקל בהלכה זו כיון שהם לובשים את הבגדים,
ובגיל קרוב לבר מצוה יש להכין.

ומ"מ אנשי מעשה ויראי ה' שחורבן בית אלוקינו נוגע לליבם, בודאי
לא יקלו בהלכות אלו. וכבר אמרו חז"ל כל המצטער ומתאבל על
ירושלים זוכה ורואה בשמחתה.

אסור ללבוש בגדים מכובסים מר"ח ואילך. ויש שמכנינים בגדים
קודם ר"ח ע"י שלובשים אותם זמן מה כדי שלא יהא ניכר כיבוסן
כל כך. י"א שסגי ללובשם חצי שעה וי"א שצריך ללובשם שעה.

ואם שכח להכין קודם ר"ח, יש שכתבו שאפשר להכין בשבת
שבתשעת הימים ובלבד שלא יהא ניכר שזה לצורך חול. ואם גם
בשבת לא הכין יניח את הבגדים על קרקע עולם, ובדיעבד, על
רצפת אבנים, וידרוך עליהם ברגליו.

פרי צדיק

מהנעשה והנשמע בחצר הקודש

תנו כבוד לתורה

בשמחה וביקר הננו כבוד בברכת התורה את

ידידנו החשוב

הרה"ג שמואל דוד גרוס שליט"א

לרגל הוצאת הכרך החמישי

בספר הנפלא 'נתיבות דעת'

יה"ר תזכו לצמוד ולצמד עוד ספרים רבים

מתוך שפע ברכה והצלחה גדולה וכו"ס

ברוחניות ובגשמיות

בברכה נאמנה

קהל עדת חסידי נדבורנה ביתר

ומרתקים בבהירות ומתוך הסברה נפלאה דבר יום ביומו לשאת את דרשת ההדרן, לאחמ"כ כובדו הרה"ג ישכר דב הולנדר והרה"ח דוד נחום בוקצין לשאת דברים לכבוד המעמד.

הס הושלך בקהל עת נשא כ"ק מרן רבינו שליט"א דברי אלוקים חיים אשר חיוק בגודל מעלת הלימוד.

ביום שלישי פר' דברים, התקימה סעודת מרעים לכלל אנ"ש בראשות ובהשתתפות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א לכבוד ראש חודש מנחם אב ולרגל שמחת הסיום של חברי השיעור בבית מדרשנו בגבעה א' אשר זכו לסיים זה עתה את סיום מסכת ברכות לאחר עמל רב מזה תקופה ארוכה מדי יום ביומו.

לאחר שירות ותשבחות לרבון כל העולמים שהחיינו והגיענו לזמן הזה כובד המגיד שיעור המסור הרה"ג ר' משה וינבך שליט"א אשר משקיע כוחות רבים במסירת שיעורים נפלאים

מזל טוב וגדיא יאה

מעומקא דליבא נברך בזאת את אנשי שלומינו **שהשמחה במעונם**

הרה"ח יצחק אלבום הי"ו לרגל שמחת אירוסי הנכדה

הרה"ח יעקב ויטריאול הי"ו לרגל שמחת אירוסי הנכדה

הרה"ח יהושע רבינוביץ הי"ו לרגל שמחת הולדת הנכדה

הרה"ח שלום מנדל הי"ו לרגל שמחת אירוסי הבן

הרה"ג רב ויטריאול שליט"א לרגל שמחת אירוסי הבת

הרה"ח אשר פייג הי"ו לרגל שמחת הולדת הבן

יה"ר שיזכו לראות מהם ומכל יוצ"ח רוב נחת ותענוג דקדושה

כעתידת

קהל עדת חסידי נדבורנה ביתר

073-3834583

קול קהילתנו

מפגשה ופגשה בחצר הקודש

שמחת בית נדבורנה ביתר
דעעש

שמחת נישואי בת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
יום ד אור ל"ח חשוון תשפ"א

"קול רינה וישועה באהלי צדיקים"

לקהל אנ"ש די בכל אתר ואתר העי".

בהגיע עת דודים - שמחת הכלולות של בת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, זכות היא לנו להשתתף ולקחת חבל בשמחת בית אדונו מורינו ורבינו שליט"א, להגיש כולנו כאחד "זרון דרשה" אל מול פני הקודש, להכתב ולהזכר באגודה אחת ב"קויטל הכללי" להעלות ולברוך לטובה ולברכה לישועה ולנחמה בעת מעמד החופה.

הננו להזכיר לכל מי שעדיין לא הצטרף, שבימים הללו ניתן עדיין לפנות להעוסקים במלאכת הק' ולהכתב בקויטל הכללי.

קהל אנ"ש ידידנו ואוהדינו יזכו להשתתף ב"פדיון נפש"

בסך 1800 ש"ח

נא ליצור קשר עם הנציגים:

הר"ר מרדכי מושי ז"ה הי"ו 054-8480233

הר"ר משה זופניק הי"ו 054-8456017

בברכה הוועדה המכינה

בית מדרש הגדול לתורה ולחמילה
שער התפילה
דחסידי נדבורנה ביתר
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

זמנים לתשעה באב

5:00	מנחה ערב ט' באב
9:15	מעריב ליל ט' באב
	שיעור מהרה"ג משה וינבך שליט"א לאחר מגילת איכה
8:30	שחרית
6:30	מנחה
8:00	מעריב (מנין א')
8:55	מעריב (מנין ב')
10:30	קידוש לבנה
	לאחר קידוש לבנה לחיים טיש

המעוניינים להשתתף בהוצאות הכיבוד למוצאי ת"ב יפנו לגבאים

02-6334467 | טל: 02-6334466 | פקס: 02-6334467

רח' צוקה 3 גבעה א' ביתר עילית